

Personlig forestod han desuden Annonceafdelingen, som han viede sin specielle Interesse. Han var bleven Bladets Leder paa et Tidspunkt, da københavnsk Bladvirksomhed fra at være en Slags Husflid blev en Industri i stor Stil, hvor det tekniske Apparat betød mere end Talentet, og som derfor krævede en praktisk uddannet Mand i Spidsen. Og Resultatet havde været glimrende. »Femte Juni«, som Enslev i sin Tid havde sat i Gang med en lille Sum sammenplukkede Penge og i Begyndelsen havde skrevet næsten alene, var nu et Millionforetagende, der beskæftigede flere hundrede Mennesker.

Med bekymret Mine betroede han nu Frøken Evaldsen, at der ved Maanedsopgøret havde vist sig en ret betydelig Nedgang i Bladets Indtægter baade paa Abonnements- og Annoncekontoen. Prisen paa Papir var samtidig stegen, og Afdragene paa den nye Viktoriapresse tyngede ogsaa stærkt paa Udgiftssiden. Dersom Nedgangen vedvarede, maatte han betragte Situationen som foruroligende.

Hertil svarede Frøken Evaldsen, at efter hendes Mening — »som han jo forresten godt kendte« — var Skylden Redaktionens. Naar man fyldte Bladet med Teatervrøvl og al Slags barnagtig Pjank om Damepynt og Fodboldskampe, kunde man ikke vente, at fornuftige Folk vilde læse det.

Samuel sen rystede smilende paa Hovedet, men